

ADOLF HITLER

Lider iubit

ADOLF HITLER

Lider iubit

**Opt articole *despre* Hitler
și
Șapte poezii *de* Hitler
Compile din
NS CHEMAREA LA LUPTĂ
1990-1994**

**NSDAP/AO
PO Box 6414
Lincoln NE 68506 SUA
www.nsdapao.info & www.nsdapao.org**

Tabel de conținut

Introducere

Articole *despre* Adolf Hitler

Cine a fost Adolf Hitler

Pelerinaj

Poveste de Crăciun

20 aprilie

Adolf Hitler: lider al sacrificiului de sine

Începutul

Adolf Hitler în războiul mondial

O confesiune

Poezii *de* Adolf Hitler

Gândiți-vă!

Tovarășul

Era în desișul pădurii Artois

Eroism tăcut

Cimitirul Waldehren în Pasewalk

Pe ceas radio

"Albastru alb și negru și alb roșu"

Introducere

Adolf Hitler a fost cu siguranță cel mai iubit lider al oricărei națiuni!

Această dragoste l-a făcut să aibă atât de mult succes. Acest succes l-a făcut atât de temut de inamic. Din cauza acestei temeri, inamicul l-a calomniat an după an, deceniu după deceniu.

Dragostea nu poate fi învinsă de ură. Adevărul nu poate fi stins de minciună. Bunătatea nu poate fi distrusă de răutate.

Într-o zi, valul se va întoarce...

Gerhard Lauck
Octombrie 1999 (110)

Cine a fost Adolf Hitler?

de Michael Storm

Führerul nostru Adolf Hitler a fost un om foarte talentat. El a îndeplinit multe sarcini extrem de dificile, inclusiv cele de șef de război, lider politic și fondator, pentru a numi doar câteva. După părerea mea, rolul care a primit cea mai mare atenție, cel de conducător al războiului, nu a fost *adevăratul* Hitler; deși a îndeplinit această sarcină cu toată puterea sa, nu a fost totuși adevărata sa vocație (de exemplu a refuzat să convertească economia la războiul total până în 1943 - Germania nici măcar nu avea un plan de război și de înarmare până atunci, semn că războiul ne fusese impus cu forța - și abia în 1944 femeile au fost chemate la serviciul de înarmare, pentru că el a sperat până la capăt că va putea pune capăt războiului fără a-și pierde munca de o viață).

A fost cu siguranță un lider politic strălucit și un om de stat dinamic, dar pentru el acestea erau aproape doar aparențe exterioare care nu îl satisfăceau încă pe deplin. În cele din urmă, după criza de iarnă de pe Frontul de Est, el a fost complet relegat la rolul de comandant, pe care Führerul a fost obligat să și-l asume.

Natura interioară a lui Adolf Hitler, pe care a păstrat-o pe tot parcursul vieții sale, a fost cea a unui creator. Intenția acestui articol dedicat zilei sale de naștere este de a aborda acest aspect. Contrar imaginii negative pe care presa evreiască a oferit-o iubitului nostru lider, el a fost, de fapt, cel mai pozitiv și constructiv lider din istoria omenirii.

În adolescență, visa să devină artist și chiar a reușit să trăiască modest ca artist independent. (A se vedea cartea *Adolf Hitler, The Unknown Artist*, #082 în lista noastră de cărți în limba engleză). Abia când s-a înscris la școala de artă din Viena avea să își descopere adevărata misiune; școala i-a respins cererea, dar i-a spus că viitorul său este în arhitectură și că ar trebui să se înscrie acolo. Cu toate acestea, deși avea aptitudinile necesare, nu avea certificatul de absolvire a școlii pentru a deveni arhitect, deoarece părăsise școala la scurt timp după moartea tatălui său.

Totuși, de-a lungul vieții sale, Adolf Hitler a rămas un artist, proiectând case, stadioane, poduri și chiar redesenând orașe întregi. Fiecare dintre aceste creații poartă amprenta adevăratului său sine. Mai târziu, sarcina lui Albert Speer, în calitate de arhitect-șef al Reichului Fuhrerului, a fost să realizeze idei, schițe, desene și modele.

Peste tot în Germania au apărut clădiri magnifice, așa cum visase Führerul. Programul său de construcție a durat din 1933 până în 1943! Dar Germania nu a avut suficientă forță de muncă și materii prime pentru a finaliza nici măcar o parte din proiectele planificate în acești 10 ani. Rearmarea Germaniei a forțat apoi oprirea programului de construcție în 1944. În 1938, Franța cheltuiuse încă mai mult pe armament decât Reich-ul german! În 1939, s-au cheltuit mai mulți bani pentru RAF în Marea Britanie decât a cheltuit Hermann Göring pentru Luftwaffe germană, iar în 1940 Franța avea de două ori mai multe tancuri moderne decât Germania! Iar aceste două democrații "iubitoare de pace" au fost cele *mai slabe* din coaliția aliată care ne-a încercuit patria în cel mai monstruos

război pe care l-a văzut omenirea vreodată. Cu toate acestea, le-a trebuit - SUA, URSS, Marea Britanie etc. - șase ani întregi pentru a învinge mica Germanie.

Evident, construcția de autostrăzi și clădiri, precum și înfrumusețarea urbană în general, reprezentau o prioritate foarte mare pentru Führer. Dar nici măcar aceste proiecte gigantice nu oferă o demonstrație suficientă a naturii interioare a Führerului - era mult mai mult decât atât!

Când Adolf Hitler a devenit cel de-al șaptelea membru al partidului, ca persoană necunoscută, a început imediat o campanie care a transformat un partid obscur într-o mișcare atotcuprinzătoare, așa cum putem vedea în mod impresionant în filmul lui Leni Riefenstahl, *Triumful voinței*. Nimic din toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla fără impulsul interior al liderului. Transformarea partidului într-o mișcare veritabilă nu a fost o sarcină ușoară, mai ales că a trebuit să se țină piept în permanență unor dușmani puternici. Când brațul politic al partidului număra în cele din urmă milioane de membri, Führerul a înființat mai multe suborganizații, astfel încât fiecare membru individual să își poată găsi o sarcină în funcție de propria providență. Cele mai cunoscute grupuri au fost SS, SA și HJ. Dar existau zeci de alte organizații, mult mai mari, care sprijineau muncitorii, fermierii, studenții etc. Numărul membrilor lor era mai mic chiar și decât cele două milioane ale SA. Geniul Führerului știa că oamenii trebuie să fie uniți pentru cauza națională, iar toate acestea au unit și au conectat oamenii așa cum niciodată până acum sau de atunci nu au mai fost uniți oamenii.

Führerul nu numai că a fondat cea mai cuprinzătoare mișcare din istoria lumii - în cele mai rele condiții posibile - dar a creat și cea mai puternică economie din Europa. Când Führerul a preluat puterea la 30 ianuarie 1933, economia germană era arsă, o epavă fumegândă. Rata șomajului era de 25%, Reichsmark-ul nu mai avea nicio valoare, comerțul internațional devenise imposibil din cauza depresiei mondiale, iar Marea Britanie refuza să permită accesul Germaniei pe piața mondială. Chiar și uniunea vamală cu Austria fusese interzisă de rușinosul Tratat de la Versailles. Pe scurt, Germania era săracă și înconjurată de un zid de protecționism din partea națiunilor ostile. Germania urma să rămână un sclav economic pentru totdeauna. Pentru a adăuga insulta la prejudiciu, evreimea mondială - cu sediul în New York - a declarat război Germaniei naziste (martie 1933!). Aceasta a făcut apel la un boicot mondial împotriva Germaniei, folosind întreaga putere financiară evreiască și toate legăturile sale politice din întreaga lume.

Cu toate acestea, liderul a rămas neimpresionat de sarcina aparent fără speranță cu care se confrunta. Fără ezitare, el a preluat conducerea unui stat fără cârmă și a început sarcina herculeană de a construi o nouă economie națională. Cu o viteză incredibilă, Führerul a transformat economia morbidă a Republicii de la Weimar într-una vitală, puternică, dinamică. Milioane de oameni au putut lucra din nou, familiile au putut, în sfârșit, să o ia de la capăt.

Un adevărat potop de speranță străbătea fiecare fabrică. În 1938, Germania era în sfârșit prima putere economică a Europei și, prin urmare, cel mai detestat inamic al Angliei și Franței. De fapt, în Germania exista chiar și o lipsă de forță de muncă, astfel încât chiar și italienii, francezii și polonezii veneau în Reich pentru a-și hrăni familiile acasă!

Din păcate pentru pacea mondială, doar Germania național-socialistă a reușit să scape din ghearele evreiești ale depresiei mondiale. La 7 decembrie 1941, SUA se aflau încă în strânsoarea sa, iar Anglia nu s-a putut elibera niciodată de ea. Războiul a fost posibil

doar datorită Halle-ului din SUA și raționalizării stricte, iar după război Anglia s-a scufundat din nou în depresia de dinainte de război - iar Imperiul a dispărut și el.

Oricât de extraordinare ar fi fost aceste realizări ale lui Adolf Hitler - reînnoirea orașelor, a partidului, a economiei, instituirea unui stat (autentic!) al bunăstării - ele nu au fost nici măcar încununarea vieții Fuhrerului. În anii 1930, cel mai mare om de stat al Germaniei i-a asigurat în mod repetat pe șefii de guvern străini că național-socialismul nu era o ideologie de export (precum bolșevismul evreiesc) care invadea toate țările cu scopul de a le cucerii pentru un superstat marxist. Revoluția național-socialistă era una germană, iar celelalte democrații plutocratice degenerate nu aveau de ce să se teamă. Dar le era frică! Nu le era frică pentru că presupuneau că Hitler se va năpusti asupra lor, nu, le era frică pentru că era posibil ca opera lui Hitler să-și găsească imitatori în alte țări. Acesta este motivul pentru care trebuiau să distrugă Germania înfloritoare cât mai repede posibil, înainte ca lumea să realizeze cât de benefic este național-socialismul!

Ura evreilor față de reapariția purității ariene a culminat cu un război mondial în care Germania liberă a trebuit să lupte împotriva marionetelor evreimii internaționale. Cu toate acestea, chiar și la apogeul războiului, chiar și atunci când superioritatea dușmanilor Germaniei devenea din ce în ce mai clară, sute de mii de oameni s-au alăturat stindardului național-socialist pentru a lupta nu numai pentru Germania, ci și pentru o nouă ordine mondială, sănătoasă și dreaptă. Scopul lor era de a crea o Europă ariană unită.

La început, Hitler nu s-a gândit prea mult la asta. El dorea doar ca Germania să poată trăi în pace. Dar apoi a devenit clar că războiul nu putea fi stăpânit, a devenit clar că putea fi câștigat doar dacă popoarele ariene stăteau împreună împotriva dușmanului evreu al lumii. Mica Germanie ar fi fost forța motrice a unei Europe ariene de la Lisabona la Moscova. În caz contrar, ar fi devenit un pion al evreilor de pe Wall Street din SUA și al evreilor bolșevici din URSS, ceea ce a rămas până în prezent.

Generalul Leon Degrelle și-a condus trupele Waffen SS belgiene pe Frontul de Est. Acestea au luptat pentru locul Belgiei într-o Europă pan-ariană. Corneliu Codreanu a fost pregătit cu "Garda de Fier" din România, în timp ce Spania a trimis "Divizia Albastră", formată din voluntari, pentru a lupta împotriva comunismului.

Leon Degrelle, care trăiește în Spania de când a fost condamnat la moarte în Belgia, a fost apreciat de Hitler. În 1945, acesta a spus chiar că, dacă ar avea un fiu, și l-ar dori ca Leon Degrelle!

Până la sfârșitul războiului, Fuhrerul a creat, în cele din urmă, o mișcare panariană care număra sute de mii de persoane care nu numai că au susținut mișcarea, dar au luptat pentru ea și și-au dat sângele pentru marea idee național-socialistă chiar și în ultimele ore fără speranță ale războiului. Fuhrerbunker-ul din Berlin a fost apărat de ultimii voluntari străini ai Waffen-SS. Voluntari Waffen-SS. Realizarea incredibilă de a uni Europa, care fusese întotdeauna divizată, împotriva comunismului a fost încununarea succesului lui Hitler. Astăzi, visul unei ordini mondiale ariene naturale, necapitaliste și sănătoase are adepți în întreaga lume, care se numără acum în milioane.

Adolf Hitler a fost, fără îndoială, cel mai mare dintre toți liderii. Conceptul său de pace și justiție mondială bazat pe un ordin al național-socialismului arian este o moștenire pentru noi. Toți alții trebuie să se vadă în sfârșit ca o frăție, să apere darurile geniului lor colectiv, munca lor și superioritatea lor rasială împotriva ciurii negre care vine din Africa și face ravagii în lume, împotriva păpușarilor care stau în Israel, pe Wall Street, la Bonn și mențin pacea prin care popoarele albe vor fi sugrumate.

20 aprilie este ziua de naștere a iubitului nostru Führer Adolf Hitler. În timp ce fiecare simpatizant, susținător și activist sărbătorește, întrebați-vă: *"Ce pot face eu pentru a contribui la finalizarea activității importante a Führer-ului? Ce pot face pentru a asigura supraviețuirea raselor ariene din această lume ostilă și coruptă?"*

În memoria Führerului nostru căzut la datorie, Adolf Hitler, visul unei rase ariene unite.
- Heil Hitler!

Pelerinaj

de la Katti

"Astăzi, consider un destin norocos faptul că soarta mi-a ales Braunau am Inn ca loc de naștere. La urma urmei, acest orașel se află la granița dintre cele două state germane, a căror reunificare ni se pare, cel puțin nouă tinerilor, o sarcină de viață care trebuie îndeplinită prin orice mijloace!"

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, Volumul 1, Capitolul 1

Am început să simt miile de kilometri și cele trei zile de călătorie cu avionul, feribotul și trenul din Chicago în timp ce trenul meu pornea din Salzburg printr-un peisaj plin de verdeață, cu râuri argintii împletite cu case de turtă dulce. Nori negri și cenușii se ridicau deasupra munților primordiali, dezvăluind și întunecând alternativ vârfurile lor zimțate - o panoramă minunată, dramatică și mereu schimbătoare a Austriei Superioare. Cu toate acestea, eram mai mult obosit decât fericit și tânjeam după un pat cald într-un han prietenos.

Epuizarea mea s-a evaporat și o descărcare de adrenalină mi-a refăcut bateriile metabolice atunci când trenul s-a oprit la următoarea stație numită "Braunau am Inn". Deși plănuisem să ajung în acest oraș medieval de câteva luni, să văd pentru prima dată numele gării de la fereastra trenului a fost o adevărată senzație. Ajunsesem! Chiar eram acolo! Cu rucsacul în spate, am mers printr-o ploaie rece câțiva kilometri de la gară până la Linzer Straße pustie, unde am căutat Maybräu Gasthof. Am avut noroc. Proprietăreasa mi-a spus că toate celelalte localuri din Braunau și de la câțiva kilometri în jur erau deja rezervate, multe de luni de zile. "Nu sunt surprinsă", i-am spus în secret, iar ea a zâmbit. "Întreaga lume este aici luna asta". "Ce?" Eram în pană de cuvinte. "Așteaptă și vei vedea. O să vezi!" Și m-a lăsat singur în cămăruța mea confortabilă să mă gândesc la ghicitoarea ei.

M-am trezit în zori într-o dimineată care era încă umedă din cauza ploilor de ieri. Dar orașul era plin de activitate urbană și m-am minunat de amestecul minunat și armonios al magazinelor și caselor moderne de zi cu zi cu arhitectura și străzile tradiționale din secolele trecute. Am mers pe jos până la capătul Linzer Straße, care ducea într-o piață medievală plină de viață. La capătul său sudic se afla Poarta Salzburg, o arcadă masivă care păzea intrarea originală în Braunau acum 500 de ani. De cealaltă parte, podul rutier traversează un mic afluent al Innului. La aproximativ 150 de metri de poartă se află o clădire mare, albă și simplă, care este acum ocupată de chiriași. Datorită acestei clădiri de fapt discrete dintr-un oraș austriac necunoscut am venit de la celălalt capăt al lumii pentru a o vizita. Pentru că aici, în această casă din suburbiile Salzburgului, s-a născut cel mai mare fiu al lumii, iar eu am călătorit aici pentru a-i sărbători cea de-a 100-a aniversare.

Cu toate acestea, nu am fost singurul care a aflat a doua zi că unități regulate și trupe speciale ale armatei austriece au ocupat brusc întregul oraș Braunau am Inn. Calea de transport peste podul de la granița germană a fost întreruptă, iar persoanele care intrau în oraș trebuiau să prezinte un certificat de stabilire. Un elicopter militar zbura la joasă

înălțime, în timp ce zeci de transportoare blindate de trupe străbăteau piața. În scene care aminteau de filmele de propagandă de la Hollywood din anii 1940, soldați cu mitraliere se plimbau printre locuitorii nedumeriți, iar personaje în căști, însoțite de ofițeri cu pistoale, luau poziție la punctele de pază. Orașul era împânzit de afișe, care proclamau pe un ton inconfundabil că Braunau se afla sub legea marțială. Toate formele de demonstrații publice - avertizau pancartele guvernamentale - erau strict interzise de miercuri de la ora 14:00 până vineri la ora 09:00. Vorbirea cu voce tare cu mai mult de două persoane, adunarea în stradă sau pichetarea pe trotuar, distribuirea de fluturași, strigarea de sloganuri și chiar persoanele "îmbrăcate suspect" erau motive de arestare imediată și urmărire penală în temeiul legislației "antinaziste" din Austria.

Susținătorii democrației, mulțumiți de ei înșiși, se comportau ca propriile lor caricaturi malefice de "fasciști totalitari". Cu toate acestea, chiar înainte de sosirea lor, orașul a fost inundat de "străini" din toată Europa și America, și chiar din Australia, Africa de Sud și Orient. Săracul Braunau s-a umflat de vizitatori, iar atmosfera a devenit din ce în ce mai grea din cauza așteptării tensionate. Zvonurile erau peste tot. Se zvonea că comandouri de vârcolaci ar fi arborat un steag cu svastică deasupra Porții Salzburg la miezul nopții. Se credea că asasini evrei cutreierau străzile noaptea. Teroriștii din Milano ar fi dat foc portretului lui Simon Wiesenthal în fața casei primarului. Îngrijorarea opiniei publice nu a fost atenuată atunci când trupele guvernamentale au instituit un baraj rutier prin Poarta Salzburg, delimitând astfel suburbia veche cu zona sa interzisă. Prin arcadă puteam vedea strada de dincolo, sinistră din cauza goliciunii sale forțate.

Până seara târziu, piața era în mare parte pustie, doar soldații fiind încă la posturile lor. Pe de altă parte, toate pub-urile și restaurantele erau pline de oameni veseli care sărbătoreau. Cu puțin timp înainte de miezul nopții, lucrurile au început să se întâmple. La hotelul Gann, nu departe de Salzburger Tor cu baricada sa, cineva a comandat sticle din cea mai bună șampanie din casă, iar toasturile și urările de ziua de naștere au circulat. În Ratskeller-ul hanului meu Maybräu, un tânăr înconjurat de studenți universitari din München s-a ridicat la masa de lângă mine, și-a ridicat brațul drept într-un salut interzis și a strigat din răspuțuri *"Pentru Marele Reich German, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"*. Nimeni nu l-a deranjat pe el sau pe însoțitorii săi.

Cum eram singur, sărbătoarea mea a fost mai degrabă liniștită. M-am dus în piața goală din apropiere și m-am așezat pe o bancă sub ceasul mare al satului. M-am uitat la cer. Norii care acoperiseră cea mai mare parte a Europei Centrale timp de săptămâni se risipiseră, iar stelele vizibile acum dansau neîncetat spre pozițiile lor fatidice, în timp ce plămânii metalici ai ceasului sinistru anunțau cu greutate miezul nopții. Să te afli în acest loc în acest moment - nu există cuvinte pentru asta. Când ultima bătaie a răsunat în eternitate, am apăsat butonul de redare al micului meu casetofon. Badenweilerul, marșul său preferat, a răsunat în căștile mele.

În dimineața următoare, piața era plină de o mulțime de oameni care așteptau. Toți păreau să aștepte, să aștepte - dar pentru ce? Pe cine? Era ca și cum el însuși ar fi apărut în orice moment, probabil stând în picioare într-un Mercedes mare, negru. Poate că se așteptau la așa ceva. Spiritul viu, prezența palpabilă din punct de vedere emoțional a unui om care, la patruzeci de ani după moartea sa fizică, atrage atenția lumii asupra locului său de naștere, a devenit mai intensă și s-a dezvăluit mai puternic.

În jurul prânzului, un grup de fasciști italieni a apărut în mod misterios în mijlocul mulțimii. Unul dintre ei - sfidând prezența copleșitoare a oficialilor - a început să

vorbească. *"Îi aducem urări de aniversare celui mai mare erou al rasei albe! El trăiește pentru totdeauna în inimile și mințile fraților și surorilor sale de sânge! Nu tiraniei evreilor!"* - Soldații s-au repezit spre el și camarazii săi, dar nu înainte de a putea saluta spectatorii uimiți. Unii din mulțime au îndrăznit chiar să salute și ei. Alții au aplaudat și câțiva chiar au început să cânte vechiul cântec SA "Brothers in Collieries and Pits", evident ca un răspuns spiritual la scurtul discurs al italienilor despre "frații de sânge". Poliția chiar i-a luat pe acești respondenți în custodie, ceea ce reprezintă o mare captură în această parte a lumii.

Propria mea mică sărbătoare a avut loc în spatele acestui tumult, în incinta bisericii parohiale a frumoasei catedrale din secolul al XV-lea, Catedrala Sfântul Ștefan. Mai întâi am coborât la memorialul subteran adiacent al victimelor războiului, un epitaf public gravat pe pereți cu numele celor care au murit în Braunau. În centrul încăperii se află un soldat simbolic, dormind în moarte eroică. Pe peretele nordic se află un rol de onoare al luptătorilor care au murit la Stalingrad. Aici am depus un buchet de flori cu inscripția "Și totuși ai fost victorios!". Urcând treptele de afară, am trecut pe lângă biserica parohială, unde am așezat o coroană de flori veșnic verzi cu portretul său în centrul altarului și am aprins lumânarea de sacrificiu din partea de sus.

În timp ce reflectam asupra băncii, am observat o bătrână care a intrat și a observat coroana mea cu fotografia chiar la altar. Deși a fost evident impresionată de descoperirea ei, a lăsat coroana să se odihnească. Alți oameni au intrat și au văzut-o cu uimire deschisă, dar au lăsat-o neatinsă.

M-am dus în partea din spate a catedralei pentru a vedea fântâna antică în care a fost botezat copilul și apoi m-am întors în lumina puternică a soarelui din piața aglomerată. Aceste evenimente simple și liniștite nu pot transmite prin bogăția lor revelatoare natura profund emoționantă și experiența emoțională profundă a acelei zile dintre toate zilele, cu siguranță cea mai inspirată zi din viața mea. Până în acea zi de aprilie, m-am îndoit în mare măsură de perspectivele noastre de succes. Această catastrofă incomensurabilă - pierderea celui de-al Doilea Război Mondial - părea irevocabilă. De la sfârșitul dureros al acelei catastrofe pentru civilizația pământului, mișcarea a luptat înainte, a căzut și a început să lupte din nou înainte într-o eră în care forțele hipnotizante ale răului par invincibile.

Dar în acea zi de 20 aprilie, la cea de-a 100-a aniversare a nașterii sale, în locul său sacru de naștere, mi-am dat seama, pas cu pas, că am fost îngust la minte, limitându-mi aprecierea dezvoltării și progresului mișcării în cadrul meu temporal modest. Ideea sa este un concept ETERN. Consecințele istorice pe care le-a pus în mișcare sunt un val de evenimente care vor lua o amploare de neoprit de-a lungul anilor și până în viitorul îndepărtat. Mișcarea noastră este aplicarea legilor naturii la sferele umane, iar natura este omnipotentă. Ea poate fi respingătoare uneori, iar forțele sale se acumulează în disperare, doar pentru a izbucni mai târziu, poate mai violent ca niciodată.

După ce autoritățile au înlăturat barierele din fața casei sale pe 21 aprilie, mulțimea s-a adunat ca musulmanii în jurul pietrei sfinte din Mecca. Eram printre mulți străini, dar am simțit dintr-o dată o legătură unii față de alții, noi, frații și surorile svasticii, și faptul de a fi împreună în acest loc venerat a fost ca o întoarcere acasă. Spiritul său ne-a învăluit pe toți, ne-a făcut camarazii săi și ne-a umplut de încredere pentru viitor. Simplul fapt că am venit cu toții în acest loc, din toate colțurile lumii, în acest moment special, într-o lume ostilă, a fost o dovadă suficientă că ideea era încă vie! Așa cum spunea el în filmul

"Triumful voinței" - "comanda inimilor noastre" a fost cea care ne-a adus împreună. Am simțit o mândrie unică știind că generațiile viitoare ne vor invidia, pe noi, cei care ne-am adunat aici în acest moment unic pentru a aprinde o lumânare aniversară înconjurată de o noapte imensă de ignoranță și rău. Din această flacără va emana atât un far care să ne lumineze rudele de sânge, cât și un foc care să incinereze poluatorii posterității noastre.

Venisem la Braunau pentru a-i oferi sărbătorile mărunte pe care le aveam în onoarea memoriei sale. Cu toate acestea, el mi-a oferit un dar mai mare decât viața - credința reînnoită, de nezdruccinat, în victoria noastră inevitabilă și absolută. Heil Hitler! De mii de ori Heil Hitler!

Poveste de Crăciun

Poate că ne este greu să înțelegem cât de mult a ținut Adolf Hitler la poporul său, chiar și în primii ani ai luptei sale în favoarea poporului. Un indiciu revelator al adevăratei afecțiuni care l-a înconjurat încă de la început a fost păstrat de biograful oficial al partidului, Heinrich Hoffmann, care a amintit un incident pătrunzător care a avut loc la München cu puțin timp înainte de Crăciunul din 1923. Cu puțin peste o lună înainte, șaisprezece tovarăși fuseseră împușcați mortal în fața Feldherrnhalle. Mișcarea fusese zdrobită de tentativa de lovitură de stat din 9 noiembrie; membrii săi erau morți, ascunși sau, la fel ca Führerul, închiși. Cu scânteia de speranță stinsă, înecată în sânge, Germania postbelică se scufunda din nou în disperarea gri a haosului social, a ruinei economice și a decăderii culturale. Acesta era acum decorul pentru scena pe care Hoffmann o povestește despre acel decembrie întunecat de acum 68 de ani...

"Artiștii din mișcarea hitleristă plănuiau să sărbătorească Crăciunul la cafeneaua Blüte din Blütestraße cu un *tablou viu* cu inscripția *Adolf Hitler în custodie*.

"Mi s-a dat sarcina de a găsi o sosie potrivită pentru Hitler. S-a întâmplat că am dat peste un bărbat care semăna izbitor cu el. L-am întrebat dacă vrea să ia parte la acest *tableau vivant*, iar el a fost de acord.

"Sala mare a cafenelei Blüte era plină de oameni. O liniște îngrozitoare s-a așternut când cortina s-a ridicat, dezvăluind o celulă de închisoare pe scena pe jumătate întunecată. În spatele micii ferestre cu gratii, se puteau vedea fulgi de zăpadă căzând. Un bărbat stătea la o masă mică, cu spatele la public. Un cor masculin invizibil cânta *Silent Night, Holy Night*.

"Pe măsură ce tensiunea ultimei note dispărea, un îngeraș a intrat în celulă purtând un brad de Crăciun aprins, care a fost așezat cu amabilitate pe masa bărbatului singuratic.

"Hitler" s-a întors încet până când a privit publicul în față. Mulți au crezut că este chiar Hitler, iar sala a fost cuprinsă de un hohot de plâns.

"S-au aprins luminile și am văzut oameni în jurul meu cu ochii umezi și batiste care dispăreau rapid."

Sursa: *Hitler a fost prietenul meu* de Heinrich Hoffmann, Burke Co, Londra.

20 aprilie

de la Lieselotte

Național-socialiștii din întreaga lume sărbătoresc astăzi ziua de naștere a liderului lor Adolf Hitler.

Liderul care, în fața trădării din 1918, a creat o viziune asupra lumii, o mișcare la care au aderat milioane de oameni. Comemorăm un lider care a scos Germania din mlaștina fraternizării internaționale și a restaurat conștiința națională a poporului german. Comemorăm liderul care, sub steagul roșu strălucitor al svasticii, a condus popoarele ariene din Europa împotriva hoardelor asiatice controlate de evrei și bolșevici, care a luptat împotriva parazitului internațional evreu al națiunilor și care a căzut în cele din urmă victimă unei conspirații internaționale a evreilor, capitaliștilor și bolșevicilor.

Adolf Hitler, liderul Germaniei național-socialiste, liderul lumii ariene, a murit. A căzut în lupta împotriva dușmanului evreu-bolșevic al lumii. Trupul său se odihnește în Cancelaria Reichului, unde a condus soarta poporului german timp de doisprezece ani, unde a înfruntat inamicul până în ultima secundă. Adolf Hitler nu a demisionat, nici nu a capitulat, ci a intrat în Valhalla ca lider al poporului german. Cadavrul Führerului nu a putut fi înfruntat de mulțimea ocupantă incitată de evrei. Führerul a fost astfel scutit de ceea ce i s-a făcut Duce-ului poporului italian de către evreii lipsiți de masca lor umană.

Cancelaria Reich-ului a fost aruncată în aer, Berghof-ul a fost vandalizat, locurile de desfășurare a conferințelor de partid de la Nürnberg au fost dezmembrate. Toate monumentele au fost distruse, străzile redenumite, birourile de partid confiscate, drapelele și steagurile, uniforme, echipamentele și cărțile arse. Nu s-a lăsat nicio piatră neîntoarsă pentru a eradica, cu o precizie de neegalat, tot ceea ce amintește de Adolf Hitler, de cel de-al treilea Reich german, de măreția și splendoarea sa.

Acum, când tot ceea ce făcuse odinioară mare și puternic poporul nostru fusese dărâmat, distrus și șters sub regimul unei bande internaționale de criminali, se credea că venise timpul să transformăm poporul german în slugi ale acestei rase criminale pentru totdeauna.

Dacă această bandă de paraziți și huligani, strâns legați între ei prin legături de sânge, crede că distrugând valorile materiale și emblemele unei mișcări, masacrându-i liderii, a anihilat-o odată pentru totdeauna, atunci să le spunem acestor huligani internaționali: poporul german preferă să piară decât să se supună fără luptă sclaviei unei rase inferioare care a ajuns la putere prin speculații, război și genocid!

NSDAP nu a capitulat și nu va capitula în confruntarea sa cu evreimea internațională! Ceea ce s-a întâmplat la 8 mai 1945 a fost un act de bufonerie militar-burocrațică la care conducerea militară de atunci a trebuit să se supună sub presiunea mafiei de ocupație care se infiltrasse în țara noastră prin trădare în propriile rânduri. Nu suntem deloc interesați de ce și cum s-au negociat lucrurile la 8 mai 1945. Nu trebuie să ne ocupăm aici de chestiuni de drept internațional și de convenții internaționale, care oricum există doar pe hârtie sau, în cel mai bun caz, sunt interpretate în forma cea mai favorabilă învingătorului, ci trebuie să ne luptăm țara liber, trebuie să ne curățăm țara de influența străină, trebuie să ne protejăm poporul de descompunerea pe bază de sânge. Trebuie să eliminăm influența

factorilor evrei și, nu în ultimul rând, avem datoria sacră de a îndeplini sarcina onorabilă de a trage la răspundere rasa care a aruncat lumea de două ori în război. Milioane și milioane de bărbați, femei și copii au căzut victime de două ori în 25 de ani răzbunării, lăcomiei pentru profit și dominației mondiale a unei rase inculte.

Aceeași rasă criminală nu va ezita să declanșeze un al treilea război mondial dacă planurile sale de dominație mondială sunt puse în pericol, expunând astfel încă o dată milioane de oameni la o suferință de nedescris. Prin urmare, mărturisim foarte deschis: Scopul nostru este de a preveni o astfel de catastrofă - prin orice mijloace.

În ceea ce privește soluția finală la problema evreiască în cel de-al Treilea Reich, trebuie doar să mă uit la masa de speculanți, rakeți și membri ai lumii interlope pentru a realiza că nu a existat nicio soluție finală la problema evreiască. Pelerinajul pensionarilor și coloniile evreiești din SUA, Europa și America de Sud sunt exemple vii ale soluției finale inexistente. În acest context, nu trebuie să ne preocupăm de aflarea adevărului sau chiar de o "discuție factuală". În ce scop? Pentru a face favoruri unor moraliști nepământenii - Dumnezeu știe că nu avem timp pentru asta.

Există martori care atestă faptul că niciun evreu nu a fost gazat în cel de-al Treilea Reich. Cu toate acestea, nu există materiale fiabile care să dovedească contrariul. Rapoartele Crucii Roșii Internaționale coroborează, de asemenea, declarațiile privind tratamentul uman al evreilor. Dar să credem că am putea cădea din nou într-o astfel de eroare ar însemna că noi, național-socialiștii, suntem de fapt de neînvințat.

Acum, adversarii noștri vor ataca lumea - așa cum au făcut în urmă cu patruzeci de ani - cu un torent de fraze democratice despre umanitate, omenie și magnanimitate și își vor debita sloganurile moraliste. Îi întreb pe acești adversari: Unde a fost umanitatea voastră atunci când ați transformat peisajul cultural european înfloritor într-o grămadă de ruine? Unde a fost umanitatea voastră când milioane de oameni din Est au fost masacrați cu brutalitate de hoarde subumane? În Vest, femeile și copiii noștri au murit în ploaia de bombe incendiare și cu fosfor. Sute de mii de tovarăși de partid au fost uciși după 1945, alții au fost deportați, condamnați sau schilodiți. A fost aceasta o expresie a moralității voastre?

Nenumărați europeni au trebuit să treacă prin același calvar pentru că au luat parte la lupta împotriva inamicului mondial evreu-bolșevic în calitate de patrioți și europeni conștienți. Numai trei sute de mii de italieni și o sută cincizeci de mii de francezi au fost masacrați de mulțimea incitată de evrei. Nenumărate persoane poartă și astăzi pe corp urmele maltratării lor.

Va fi interesant de văzut cum se vor apăra apostolii internaționali ai fraternității națiunilor în fața acestor crime colosale atunci când vor fi chemați să dea socoteală. Indiferent de frazele și minciunile pe care oamenii de stat democrați vor încerca să le folosească pentru a scăpa, ei și rasa care îi susține nu vor scăpa de soarta lor!

Cei afectați pot fi siguri că aceasta nu este doar o frază. Evreimea internațională poate că a reușit să se intoxice cu sângele popoarelor înfrânte pe față, dar nu a reușit să provoace prăbușirea edificiului intelectual al național-socialismului. Führerul poate că a căzut în luptă, iar toate scrierile ideologice ale mișcării - ca orice altceva - au fost arse și interzise. Dar național-socialismul este înrădăcinat în cele mai adânci profunzimi și a revenit la viață. Chiar dacă liderul nostru este mort fizic, spiritul său este cu atât mai viu. Liderul Germaniei național-socialiste este printre noi, nu în formă fizică, ci prin ideea național-socialistă, pe care numai el o întruchipează.

Prin lucrarea sa fundamentală *Mein Kampf*, prin discursurile și eseurile sale, Führerul ne-a oferit baza ideologică, politică și strategică pe baza căreia trebuie să acționăm de-a lungul timpului.

Sistemele politice vor fi stabilite și răsturnate, politicienii vor veni și vor pleca, dar Führerul și opera sa vor fi baza existenței poporului german și a lumii ariene pentru totdeauna!

30 aprilie a marcat cea de-a 33-a aniversare a zilei în care Führerul și Cancelarul Marelui Reich German și-a dictat ultimele dorințe și testamentul în Cancelaria Reichului, sub protecția trupelor SS germane și europene, în fața unei situații care devenise disperată din cauza trădării și lașității din propriile rânduri, și a murit împreună cu soția sa. Astăzi, la 32 de ani de la moartea Führerului, avem testamentul său politic. Acest ultim testament al Führerului nostru vorbește despre clarviziunea și încrederea care l-au caracterizat.

La treizeci de ani după ce a fost scrisă această ultimă declarație de voință a Führerului nostru, mișcarea național-socialistă s-a ridicat din nou în conformitate cu această ultimă voință. Susținută de o generație tânără, mișcarea lui Adolf Hitler este pregătită să îndeplinească voința conducătorului său. În numele și pe seama conducătorului nostru, vom zdrobi această entitate evreiască "RFG" în inima Europei și îi vom elimina pe susținătorii săi din rădăcină și din ramură. Vom construi al patrulea sfânt Reich german al onoarei, gloriei, măreției și dreptății și vom îndeplini astfel voința Führerului nostru - renașterea radiantă a mișcării național-socialiste.

Îți jurăm loialitate eternă Adolf Hitler până după moarte. Îți jurăm, Führer, să nu ne odihnim și să nu ne odihnim până când ultima voință nu va fi îndeplinită. Cu o determinare fanatică, noi, național-socialiștii, vom îndeplini ultimele tale instrucțiuni și îi vom aduce în fața justiției pe cei responsabili de moartea ta și de moartea a milioane de arieni. Suntem pregătiți să murim mai degrabă decât să încălcăm acest jurământ.

În acest moment, ne vedem într-o comunitate de solidaritate cu legiuni de național-socialiști din toate națiunile. Ei au recunoscut cu toții: Fie evreimea internațională va uzurpa dominația mondială și toate popoarele ariene vor pieri, fie popoarele ariene vor scăpa de regimul lor evreiesc. Noi, care îl avem ca lider pe Adolf Hitler, nu vom permite să fim eliminați voluntar și fără luptă! Poporul german ar prefera să piară decât să devină mărgăritarul unei bande internaționale de escroci! O națiune care nu este pregătită să își apere libertatea în mod constant și continuu sau care nu este capabilă să lupte din nou pentru ea și-a pierdut dreptul de a exista!

Führerul nu a lăsat niciodată nicio îndoială că confruntarea cu evreimea internațională este o chestiune de existență, de viață. Din ruinele monumentelor noastre culturale, mișcarea lui Adolf Hitler s-a ridicat din nou pentru a continua lupta pentru libertatea germană, unitatea europeană și comunitatea ariană a națiunilor. Următorii câțiva ani vor aduce decizia.

Adversarii noștri, precum și prietenii și simpatizanții noștri ar trebui să fie clari cu privire la un lucru: pentru noi, capitularea nu există. Cuvântul nu există pentru noi. Pentru noi este victorie sau cădere, nu există alternativă. Dacă vom fi învinși în această luptă pentru libertatea națiunilor, atunci rândurile adversarilor noștri vor fi mult subțiate.

Nu cunoaștem capitularea și nici capitularea, cunoaștem doar îndeplinirea datoriei noastre față de Führer, popor și Patrie. Viața și moartea Führerului nostru ne obligă la supunere fanatică și angajament față de ideea național-socialistă.

"Munca și misiunea lui Hitler sunt o moștenire sacră pentru generațiile viitoare. Noi,

cei care suntem încă în viață, avem datoria de a continua lupta." Feldmareșalul Schörner.

de la: *NS KAMPFRUF* #25, martie-aprilie 1978 (89)

Adolf Hitler:

Lider al sacrificiului de sine

de Michael Storm

Național-socialismul, ca orice mișcare revoluționară, este alimentat de sacrificiul de sine. Mișcarea noastră este unică pentru că liderul nostru nu numai că a dat un exemplu de sacrificiu de sine în timpul luptei pentru puterea politică, dar pentru că a făcut acest lucru de-a lungul întregii sale vieți.

Când Hitler era încă tânăr, a lăsat pensia de orfan surorii sale mai mici, Paula, și apoi a pornit pe cont propriu pentru a supraviețui într-o lume ostilă în care pâinea zilnică trebuia câștigată cu greu. Acest exemplu timpuriu de prioritizare a nevoilor altora în detrimentul propriilor nevoi a rămas valabil pe tot parcursul vieții sale.

În timpul Primului Război Mondial, Hitler a împărtășit suferința soldaților obișnuiți. Regimentul său a sângerat până la moarte pe front. Pe măsură ce puterea regimentului scădea, fiecărui om i se cerea mai mult. Nimeni nu a făcut vreodată mai mult decât Hitler. El s-a oferit întotdeauna voluntar pentru sarcini speciale, a acceptat cele mai periculoase misiuni și a scăpat la limită de moarte de zeci de ori. El părea să aducă victoria Germaniei doar prin voința sa. Când a venit momentul să-și ia o odihnă binemeritată și o vacanță, a refuzat și a lăsat această odihnă unui bărbat căsătorit, astfel încât să poată petrece ceva timp acasă cu familia sa.

După înjunghierea în spate și înfrângerea umilitoare a Germaniei, Hitler a jurat să își dedice viața reînvierii Germaniei și anulării Tratatului de la Versailles. În timpul acelor ani de luptă, el a trecut prin greutăți și mai mari decât în tinerețe.

Hainele sale erau atât de săracăcioase, încât un membru de partid a fost nevoit să îi doneze Führerului un costum pentru ca el să poată merge la o întâlnire a liderilor din industrie. Nu numai că a trăit atât de modest pentru ca fiecare bănuț să poată merge în luptă, dar a fost nevoit să renunțe și la marele său vis (sau cel puțin așa credea el la acea vreme) de a deveni vreodată artist sau arhitect.

Sacrificiile materiale nu erau singurul lucru pe care partidul îl cerea de la liderul său. Hitler se plângea adesea că nu se putea bucura de căminul confortabil și de prosperitatea familiei sale pentru că nu se putea căsători, deoarece era căsătorit cu întreaga Germanie. Mai rău, nu a cunoscut niciodată bucuria de a deveni tată, deoarece acest lucru ar fi fost nedrept pentru copiii săi, întrucât sarcina de a-i călca pe urme, de exemplu, ar fi fost o povară prea mare pentru ei.

Pe măsură ce războiul ajungea în Germania, Führerul a trebuit să renunțe la visul său de a-și reconstrui orașele. Apoi și-a îmbrăcat uniforma și a refuzat să o dea jos până la obținerea victoriei. A lucrat 24 de ore din 24 și volumul său de muncă a crescut. Cartierul său general, "Bârlogul Lupului" din Rastenburg, era situat într-o pădure mlăștinoasă unde vara era prea cald și iarna prea frig. Personalul său considera că este un efort lipsit de bucurie să lucreze acolo și abia aștepta ca el să fie transferat la Berlin sau la Paris, lăsându-l pe Führer în urmă - luptând pentru Germania fără niciun fel de divertisment,

lumini strălucitoare sau fructele dulci ale victoriei.

În Führerbunker, în primăvara anului 1945, Führerul dispărea pentru câteva minute în timpul reuniunilor militare pentru a admira machetele orașelor național-socialiste unice pe care visa să le construiască după război, dar știa prea bine că acestea nu vor fi construite în timpul vieții sale.

În timpul grindinei de obuze sovietice asupra orașului, el i-a spus generalului Leon DeGrelle din Waffen SS că, dacă ar fi avut un fiu, ar fi vrut ca acesta să fie ca DeGrelle, dar că acum depinde de el și de Hans-Ulrich Rudel să inspire viitorul tineret german cu eroismul lor. Führerul a spus că va face sacrificiul suprem pentru Germania și că nu va fugi, ci va lupta cu inamicul până la capăt și apoi îi va lipsi pe democrați și pe bolșevici de bucuria evreiască, nu doar pentru a-l judeca, ci și pentru a-i mutila trupul, așa că a luptat până când "Untermenschen" au fost la doar câțiva metri distanță și apoi a urcat spre Valhalla.

Adolf Hitler a fost un om care s-a sacrificat, ba chiar și-a sacrificat întreaga viață, pentru poporul său. Marea virtute este o caracteristică esențială a național-socialismului, cum ar fi sacrificiul unei singure persoane pentru marea cauză. Acesta este motivul pentru care un național-socialist contează mai mult decât o sută de democrați sau republicani. Aceasta este ceea ce ne face atât de puternici și atât de temuți.

Ca tânăr SA, obișnuiam să lucrez 48 de ore pe săptămână într-o fabrică, să-mi donez întregul salariu partidului, să țin curat sediul partidului, să rezolv munca de birou, să strâng semnături pentru petiții, să gătesc mese, să dau interviuri la televizor și, ocazional, să mă distrez într-o luptă de stradă cu gunoiul pământului. Majoritatea așa-zișilor naționali socialiști "de vreme bună" erau greu de găsit atunci când era vorba de a face muncă sau de a dona bani. Prin urmare, nu am fost surprins că nu au fost expulzați din mișcare din cauza amenințărilor cu moartea sau cu bomba, ci pentru că nu erau suficient de dedicați național-socialismului. Ei doreau să se "distreze" și să facă victime din alți camarazi. Aceste trântori au părăsit partidul relativ repede și, de fiecare dată când acest lucru s-a întâmplat, am devenit mai puternici.

În comparație cu sacrificiul Führerului, banii, sudoarea și sângele meu sunt ofrande mai degrabă ne semnificative. Cu toate acestea, mișcarea noastră de astăzi este plină de camarazi ale căror sacrificii îi fac eroi: adevărați național-socialiști precum Reinhard Sonntag, care a trebuit să își dea viața acum câțiva ani, și Gottfried Küssel, care a petrecut doi ani în închisoare (și mai are încă opt ani de trăit), precum și mulți, mulți alții care nu pot fi numiți aici din motive de securitate și fără de care nu ați fi ținut acest ziar în mâini și nu ați fi citit acest articol.

Noi, național-socialiștii, judecăm un bărbat sau o femeie doar după un singur lucru, și anume cât de mult se sacrifică pentru victoria noastră. Cât de inteligenți sunt (sau cred că sunt), cât de bogați sunt, cât de mult pretind că sunt buni luptători sau câtă bere pot bea, nimic din toate acestea nu înseamnă nimic... doar cât de mult se dăruiește o persoană!

Fiecare dintre noi - inclusiv tu și cu mine - trebuie să ne punem această întrebare importantă!

Heil Hitler!

Începutul

Furia unei bătălii furtunoase macină Flandra. Prin Flandra geme marea moarte. Moartea blindată este în libertate! Pământul sfâșiat tremură în bătălia defensivă din 1918. Focul se rostogolește peste pâlnii și gropi. Trupele engleze eșuează în atacul de pe înălțimile Moche, aproape de Comines. Valurile de furtună americane se prăbușesc pe puținele stânci ale voinței defensive cenușii a câmpului. Escadrilele de tancuri aleargă până la moarte pe stâncile eroismului german.

Prin vuietul mitralierelor, obuzierele latră, tunurile se prăbușesc, minele trosnesc, schije de foc ale escadrilelor aeriene doborâte pocnesc. Sângele fertilizează pământul, care miroase a vaporii de praf de pușcă și în care morții nu mai găsesc liniștea morții. Din hecatombe de victime, soarta adună un monument de eroism și agonia macabră a unei umanități aproape disperate.

O lume a conspirat în ură. Distrugere! Distrugere! urlă din țevile fierbinți ale tunurilor lor...

Asta a fost partea din față!

Împrăștiati în pâlnii și gropi de tranșee zac eroii Regimentului Lista, la M.-G., cu puști, apăsându-se în brazdele pământului bătut; sângerând, dar luptând în continuare, blestemând, dar fără să cedeze!

Seara de 19 octombrie 1918 coboară peste Flandra, o țară dureroasă ca moartea, dar moartea încă nu doarme. Ea încă se aprinde, galben-roșie și răgușitoare, focul furios al bătăliei materiale. Trupele sunt epuizate, ude și încrustate în noroi, obosite și înfometate. Oameni împrăștiati ies din tranșeele germane și se împiedică grăbiți din pâlnie în pâlnie spre spate: Essenholer! Și inamicul își dublează focul.

Trei muschetari, semnalizatori din statul major al regimentului, urmăresc moartea. Undeva în fundul terenului se află adăpostul abandonat al artileriei. Acolo ar trebui să fie bucătăriile de campanie. Sărim printr-o grindină de foc de fier.

Rachetele colorate se plimbă printre fronturi. În cele din urmă, dau peste cutii de cartușe și coșuri goale de proiectile. În fața lor se află blocul unui buncăr. Ustensilele de gătit se ciocnesc. Adăpostul bucătăriei de campanie este atins. Cei trei muschetari răsuflă ușurați!

Dar bateriile inamice fac din nou ravagii. Lovitură după lovitură, fulgerele sfâșie fântâni de pământ. Resturi de lemn și fier se învârt din noroi și se izbesc de tavanul adăpostului. Un sfert de oră trece după un sfert de oră. Imposibil să ne întoarcem acum. Soldații se ghemuiesc așteptând în buncăr. Iar la dreapta și la stânga, în fața și în spatele lor, efectul celei mai crude tehnologii de distrugere face ravagii într-o baie de oțel. Trei muschetari bavarezi sunt închiși într-o gaură în pământ de arbitrariul țevelor de tun și viața lor nu mai depinde de faptele lor de curaj și de propria lor voință, ci doar de zădărnicia hazardului și de îndeplinirea datoriei de către unii dintre tunarii din spatele bateriilor germane care îl doboară pe inamicul englez.

Astfel de ore pe fronturile războiului mondial necesitau oameni întregi. Și chiar dacă mulți oameni au fost copleșiți de groază și disperare, aici, în adăpostul pe jumătate îngropat de lângă Moche, în Flandra, în noaptea de 19 octombrie 1918, stătea un om care stăpânise această disperare, soldatul, mesagerul, omul melancolic, camaradul bun. Cucerise în sine ceea ce uneori îi făcea pe alții să tremure. Se afla pe câmpul de luptă de

patru ani, aici, în Flandra, a trecut o dată prin botezul focului și de atunci a trecut prin greutăți și moarte în voluntariatul eroismului său. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine, acestea au fost bătălii grele pe care le-a trăit. Când toți disperau, el rămânea în picioare; când alții blestemau, el tăcea. Când ei se prăbușeau epuizați, el își făcea datoria, da, mai mult decât atât: își apăra camarazii și înfrunta moartea de oțel în locul lor, în iadul luptei. Semnalizatorii statului major al regimentului îi cunoșteau îndemnul - înainte - înainte, atunci când ordinele trebuiau aduse înainte prin baraj. Când începea să sară, tresărind de sub acoperirea unei distrugerii frenetice: "Să mergem!" Vocea lui suna ferm. Părea să nu aibă emoții, iar când alții își pierdeau curajul, el îi privea cu ochii lui mari și limpezi, iar ei se calmau și continuau lupta.

Când petrecea rarele ore de odihnă cu ei în spatele frontului, vorbea cu entuziasm despre o iubire care se numea Vaterland! Vorbea despre autoevidența victoriei și despre soarta pe care Germania o va avea într-o zi, pentru că avea în spate o soartă pe care nu avea nevoie să o aibă.

Ei nu-l înțelegeau, dădeau din cap când vorbea așa. Dar, cu toate acestea, au simțit ceva ca un nou mare adevăr în cuvintele lui. Îi înspăimânta, îi făcea neputincioși și îi făcea să râdă.

"Într-o zi - mult mai târziu - o să mă înțelegi!", obișnuia să spună. Alarma, ordinul pentru o nouă desfășurare, pune adesea capăt acestor conversații, iar apoi caporalul, semnalizatorul, se retrăgea în rând.

Acum, cei trei stăteau aici, în adăpostul dărăpănat. Ora după oră trecea și greutățile nu aveau sfârșit.

Apoi, brusc, mult așteptat, lumina de foc a unei grenade muribunde pătrunde în buncăr. Detonarea împinge oamenii la pământ, răscolește pământul, paralizează în șoc. O lovitură directă a murit la intrarea în adăpost. Totul s-a întâmplat într-o clipită.

Apoi, cea mai diabolică cruzime a războiului din epoca noastră civilizată, se îndepărtează în nori invizibili: gaz!

În timp ce un alt atac face ravagii în tranșeele din față, aici, în adăpost, oamenii se luptă cu moartea corozivă care le mănâncă plămânii și ochii. Atacul bate toba în față. Noaptea trece fără sfârșit în adăpost...

n zori, un soldat se împiedică pe câmpul de luptă al acestei bătălii. Câteva zile mai târziu, un tren spital se îndreaptă spre casă. În vagon, alături de luptători împușcați și obosiți, zace un soldat orb, semnalizatorul de ieri,... melancolic.

El, care în imensitatea bătăliilor nu putea vedea cu ochii săi sănătoși mai departe decât secțiunea sa de tranșee și micul câmp mizerabil de pânză pe care moartea a încercat în zadar să-i smulgă viața și ordinele pentru trupele combatante, acum - un orb - devine văzător. Este noapte în jurul său, dar în inima sa strălucește flacăra sfintei deveniri, iar el - orb - vede acum cu maximă claritate, în lumina acestei flăcări, întinderea infinită a unui eveniment mondial care a început cu sânge și se va termina cu sânge. El vede dorința fatală a poporului său, vede agonia și mizeria unei întregi lumi. Da - el vede calea spre răscumpărare!

Și în timp ce saliva roșie pătează stema imperiului, în timp ce răzvrătirea rupe zdrențele lașității, în acest om se maturizează o voință: sângele acestui război nu va fi curs în zadar. Coroana de glorie a unei victorii *mai bune*, Germania o va prinde într-o zi de noile steaguri ale noului său popor!

Acesta a fost jurământul tăcut al unui soldat orb și astfel istoria mișcării național-socialiste a început la 9 noiembrie 1918 în spitalul militar din Pasewalk.

Un om a plecat de aici și a devenit toboșar și oriunde a format noi germani din oameni, aceștia și-au ridicat brațele în semn de nouă credință, la fel cum anticii își ridicau sulitele când salutau ducele, conducătorul.

- Kurt Jeserich

Conform informațiilor furnizate de Ignatz Westenkirchner, camaradul de război al Führerului care se întorsese din America.

De la: *Der Schulungsbrief*, martie 1934.

Adolf Hitler în războiul mondial

Raportul tovarășilor de front ai Führerului 1914-1918

La 10 octombrie 1914, m-am deplasat pe frontul de vest cu regimentul "List", din care făcea parte și Hitler. Flandra a devenit primul nostru sector de luptă. Dar abia în 1916, în mijlocul luptelor materiale feroce, l-am cunoscut personal pe Adolf Hitler. Amândoi trecusem nevătămați prin război până atunci. Într-o seară, ne aflam împreună într-un poligon părăsit, când inamicul a tras cu furie și sălbăticie. Apoi ni s-a dat gaz. Focul artileriei ne-a lovit poziția toată noaptea. Am crezut că totul a mers bine când ne-am dat seama dimineata devreme: Hitler își pierduse vederea. El însuși a spus că nu mai vede nimic și și-a pus mâinile pe ochii care îl dureau. Apoi a fost dus înapoi la spitalul militar.

Îmi amintesc clar o experiență care atestă curajul personal al lui Hitler în timpul războiului. Se întâmpla în apropiere de Epagny. În timpul unei avansări, Adolf Hitler a trebuit să treacă printr-o pantă împădurită unde au rămas blocați francezi care fuseseră spulberați de trupe. Căștile lor abia ieșeau peste marginea găurilor din pământ. Adolf Hitler i-a recunoscut prin geam, a scos pistolul, a făcut semn în spate cu mâna ca și cum camarazii săi ar veni în spatele său, i-a scos pe francezii nedumeriți - doisprezece la număr - din pozițiile lor și i-a adus la comandament.

Adolf Hitler vorbea adesea despre viitorul politic al Germaniei în orele sale de singurătate. Mai presus de toate, el era deprimat de fragmentarea statală a Reichului, binecunoscutul sistem multistatal. Odată, a comparat multitudinea de mici state germane cu bucăți de hârtie pe care le atârname de o sfoară. Orice adiere de vânt, a explicat el, le-ar putea mătura. Cu toate acestea, dacă foile individuale erau legate împreună într-un mănunchi, o briză puternică nu le putea spulbera. Chiar și cei mai simpli dintre noi și-au dat seama ce încerca să spună.

Ignaz Westenkirchner

În lupta materială

Armata de Vest va primi întăriri de trupe, deoarece unități importante au fost eliberate în Est. Doar cei care stau aici de ani de zile în tobele bătăliilor materiale, cei care, încrustați cu noroi uscat și sânge, simt în plămâni înțepătura provenită de la gaze și care zi de zi - rănilor provocate de schije sunt abia cicatrizate - se întrec cu moartea prin perdelele de foc ale sulitelor și beau cu lăcomie o gură de apă cu cafea sau iau o coajă uscată de pâine pentru cea mai bună prăjitură.

Regimentul 16 de infanterie de rezervă, numit "Lista", din cadrul Diviziei a 6-a bavareze de rezervă, luptă la Soissons, deși nu are efective suficiente, este slăbit de sânge și muniție, nu are lenjerie proaspătă de șapte săptămâni, s-a epuizat în marșuri uriașe și,

udat de ploaie, ar dori să fie lăsat în pace. De fapt, ei sunt epuizați, dar sunt de fapt o rezervă în spatele aripii drepte a Armatelor a 7-a și 1-a.

Și în realitate, în seara zilei de 26 mai, ei se aflau în prima linie datorită apropierei lor de un viraj la dreapta și trebuiau acum să rostogolească inamicul. De la Ailette, ei privesc spre Aisne. Comandantul lor se numește Anton van Tubeuf și este maior. Este al nouălea comandant al acestui regiment și conduce acum "Lister" timp de cinci zile, luând cu el celelalte unități ale diviziei pe faimosul și cunoscutul Chemin des Dames.

Întregul regiment strănută atâta timp cât aleargă și luptă, căci gazul cu care a tras artileria zace greu peste pământ. Sunt munți abrupti, înălțimi stâncoase și terenuri de dans ale vrăjitoarelor acoperite de așchii și foc, cu rădăcini de copaci sfărâmate și crengi înfipite în pământul ars de cenușă. Trebuie să treci peste lansatoare de mine, mitraliere, muniție, pentru a le aduce pe poziție. Și aici tot aerul răcnește, șuieră și vâjâie în permanență de fier încins în toate mărimile și bucățile. Nu se menționează liniile telefonice de la statul major al regimentului la batalioane și între acestea. În domeniul transmiterii comenzilor, semnalizatorul domnește suprem. Cu o siguranță aproape onirică, el aleargă și sare din pâlnie și se avântă, gâfâind, peste găuri, grinzi și cadavre, între impactul izvoarelor impunătoare de oțel, foc, pământ și nori de fum, în bâzâitul infernal al roiului de viespi al proiectilelor de oțel. Dacă nu reușește să-și transmită mesajul sau ordinul prin confuzia arzătoare a morții până la omul potrivit, atunci întreaga conducere se duce de râpă, iar voința de fier a acestui grup de luptători care înaintează se prăbușește în ineficiență. Alături de conducători, el poartă acum soarta și rezultatul acestei bătălii în capul său, în buzunarul său, în dexteritatea și curajul său.

Timp de cinci zile, războiul sălbatic face ravagii în toate manifestările sale și - ca de atâtea ori și cât de des atunci - cel mai neobosit, cel mai curajos și neînfricat reporter al regimentului aleargă, sare, raportează, primește, aleargă de la stat major la vârf, de la batalion la comandant.

După cinci zile, regimentul a înconjurat frontul inamic cu o lățime de 23 de kilometri din flanc, a înaintat impetuos și, din câte se poate număra, a capturat 400 de prizonieri, 16 tunuri, 100 de mitraliere, 4 autovehicule, 15 căruțe cu muniție și o tabără de geniu.

"În afară de realizările liderilor individuali, meritul principal pentru executarea splendidă a atacului trebuie să revină dispecerilor regimentului", a declarat comandantul R.I.R. 16, cunoscut sub numele de "List", Anton zu Tubeuf.

La 1 iunie 1918, comandantul regimentului este decorat cu Ordinul Militar Max Josef. Iar la 4 august, noul Max-Josef-Ritter von Tubeuf îi conferă soldatului Adolf Hitler Crucea de Fier clasa I pe piept, cea mai înaltă și cea mai rară distincție acordată unui om în tranșee.

W. L. Diehl

Lovitură directă în postul de comandă

În jurul prânzului, semnalizatorii transmit noul ordin de atac. Adolf Hitler este din nou acolo, neînfricat și neobosit în îndeplinirea datoriei sale primejdioase. Adesea se oferă voluntar să facă cele mai dificile plimbări pentru unul sau altul dintre camarazii săi, chiar în liniile frontului biciuite de ploaia de gloanțe.

La 1.30 a.m. este lansat al doilea atac cu sprijinul artileriei. Pierderile suferite de cei care avansează în teren deschis sunt din nou teribile. Doar câțiva reușesc să pătrundă cu baionetele în pumni în primele gropi inamice, iau prizonieri și până aici. Al doilea

batalion încearcă în zadar să vină în ajutorul camarazilor lor care s-au grăbit înainte. Liderul, locotenentul de rezervă Schubert, cade în timpul primului asalt.

Acum, comandantul regimentului, locotenent-colonelul Engelhardt, merge personal la marginea nordică a pădurii. Își folosește binoclul pentru a se orienta asupra situației, căutând locul cel mai favorabil pentru a pătrunde în inamic. Dar ochii vigilenți l-au reperat deja. Focuri de mitralieră zăngănitoare îl lovesc, sfâșiind tufișurile din dreapta și din stânga, izbindu-se de trunchiuri, ricoșeele zbârnâind prin aer. Adolf Hitler și soldatul Bachmann sar înainte și îl acoperă cu trupurile lor. Comandantul, care a fost împiedicat în supravegherea sa, îl întreabă uimit pe Hitler: "De ce?" - "Nu vrem să ne pierdem comandantul de regiment pentru a doua oară", este răspunsul modest. Comandantul îi mulțumește cu o strângere de mână tăcută, ca și cum ar fi fost ceva firesc.

17 noiembrie: Activitatea de artilerie a inamicului. În urmă cu o jumătate de oră, comandantul brigăzii, Excelența Grossmann, a dat personal ordinul de a elibera Regimentul List, care sângera până la moarte. "Asigurați-vă că vă întoarceți", i-a spus el locotenent-colonelului la final. Unii dintre comandanții de companie au ajuns deja la sediul regimentului pentru a primi acest ordin. Din cauza lipsei de spațiu, Adolf Hitler și camarazii săi au fost nevoiți să părăsească pentru scurt timp adăpostul. Apoi - este puțin după ora 2 - șuieră din nou. O prăbușire formidabilă - o lovitură directă în centrul postului de comandă al regimentului.

Adolf Hitler este unul dintre primii care se grăbesc să ajute. Priveliștea din fața lui este îngrozitoare.

Sergentul telefonic Kreitmaier, subofițerul Wimmenauer și un ofițer de comandă zac morți sub dărâmături. Sunt grav răniți jandarmul Ostberg, ofițerul de comandă al regimentului, subofițerii Oberer și Martin. Ochii lui îl caută încă pe comandantul idolatrizat. Este și el mort? Apoi îl vede pe locotenent-colonel prăbușindu-se pe spate cu un geamăt și îl aude murmurând: "Am vrut doar să-mi servesc țara!"

Adolf Hitler îi este alături într-un singur salt. La fel și tovarășul Bachmann. Mâna stângă a comandantului atârna mutilată, piciorul drept este roșu de sânge - un șrapnel a străpuns artera principală, pierderea de sânge este mare, doar un ajutor rapid poate salva situația. Hitler nu se gândește de două ori, aduce rapid o minge de mușchi, o pune în jurul piciorului deasupra rănii adânci și o înfășoară cu fir de telefon pentru a opri sângerarea abundentă. Funcționează, bandajul de urgență este abil și își îndeplinește scopul.

Un camarad de regiment

Semnalizatorul

În timpul nopții a trebuit să vizitez Batalionul III, care se afla în secțiunea sudică a Roeux, de două ori cu rapoarte. Am fost însoțit de Hitler, ofițerul cu rapoartele. Am reușit să folosim tăierea de cale ferată Biache ca adăpost binevenit pentru o scurtă porțiune. Curând, însă, a trebuit să o părăsim și să ne deplasăm în teren deschis. Drumul ne-a condus pe lângă două tunuri avansate. De îndată ce ne-am apropiat de ele, inamicul ne-a primit cu un foc ucigător. Ne-am dat seama imediat că fuseserăm reperați. Desigur, această risipă de muniție nu ne viza numai pe noi, ci mai ales tunurile, pe care englezul trebuie să le fi bănuț de o activitate deosebită în acel moment. Dacă aș fi fost singur, m-

aș fi adăpostit fără ezitare. Nimeni nu m-ar fi putut învinui pentru asta. Raportul care urma să fie întocmit nu făcea nicio referire la luptele batalioanelor desfășurate. Dacă ar fi sosit cu una sau mai multe ore mai târziu, nu ar fi făcut nici cel mai mic rău. Tovarășul meu era de altă părere. A încercat să iasă rapid din cazanul vrăjitoarei, fără cea mai mică întârziere, folosind, desigur, toate posibilitățile de acoperire.

Reporterii erau adesea nevoiți să se deplaseze în câmp deschis, sub cel mai puternic foc inamic, în timp ce o astfel de mișcare era ceva nou pentru mine, în ciuda anilor petrecuți în tranșee. Bineînțeles că nu puteam fi prea timid și a trebuit să îi urmez. Și a fost bine. Am ieșit amândoi din zona periculoasă cu pielea intactă.

Pe drumul de întoarcere, abia ne-am apropiat din nou de tunuri când vraja inamicului a început din nou. Bineînțeles, nici acest mai nu s-a oprit și am ajuns la tunelul de protecție al căii ferate fără nicio pagubă, deși transpirați.

În cele două perioade operaționale ulterioare ale Bătăliei de la Arras, am fost desemnat de mai multe ori ca escortă a semnalizatorului Adolf Hitler și de fiecare dată am scăpat nevătămat.

În aceste zile am avut vaga senzație că acel reporter a fost deosebit de norocos și era mai firesc ca și eu să cred că eram mai puțin în pericol în compania lui.

Raport de la un camarad din prima linie

Soldatul necunoscut

În timpul discursului comandantului - acesta a vorbit despre situație și despre extinderea poziției - cortina s-a deschis și Hitler a intrat, și-a prezentat omagiile cum a putut mai bine, având în vedere altitudinea redusă a peșterii, și a predat un raport scris. Comandantul l-a răsfoit fără să-și întrerupă discursul și i-a semnalat semnalizatorului că poate pleca. Dar când cortina s-a închis în urma sa, maiorul și-a întrerupt discursul și, imediat după aceea, ridicând vocea și arătând spre intrare, a spus: "Dacă îl trimit pe acest dispecer, știu că misiunea va fi îndeplinită la fel de bine ca de cel mai bun ofițer din regimentul meu".

Am fost, pe bună dreptate, uimiți de această laudă. Dacă maiorul von Tubeuf ne era cunoscut de mult timp ca fiind conducătorul care doar foarte rar aducea laude modeste, această laudă trebuia apreciată într-un mod cu totul special, pentru că era pentru un soldat al cărui nume comandantul cu greu îl putea cunoaște.

Locotenentul Adolf "Meyer

de la: SS *Leitheft*, numărul 12, 1943

O confesiune

Noi credem în Adolf Hitler,
conducătorul nemuritor al poporului nostru,
darul unic al previziunii,
cea mai mare personalitate a tuturor timpurilor,
Trăiește în inimile noastre astăzi și pentru totdeauna.

Noi credem în cauza sa sfântă,
Numit *New Order*,
împlinirea destinului arian
în conformitate cu legile eterne ale vieții,
speranța și viitorul speciei noastre pe Pământ.

Noi credem în mișcarea sa,
adeptii săi loiali și neîmpărțiți,
care îi poartă numele
ca un instrument al voinței sale,
consacrată de eroi și martiri
- *calea eternă spre mântuire.*

HEIL HITLER!

Gândiți-vă!

de Adolf Hitler (1923)

Când mama ta îmbătrânește
Și ai îmbătrânit,
Dacă ceea ce obișnuia să fie ușor și fără efort,
a devenit acum o povară,
Când ochii ei dragi, credincioși
Nu mai văd viața așa cum o vedeam odată,
Când picioarele lor obosite
Nu mai vreau să le port când merg -
Apoi întindeți brațul pentru a o susține
Ghidează-i cu plăcere -
Vine ora când o plângi
trebuie să vă însoțească până la ultimul coridor!

Și dacă te întreabă, răspunde-i,
Și întrebați-o din nou, vorbiți și voi!
Și întrebați-o din nou, răspundeți-i,
Nu impetuos, în calm blând!
Și ea nu te poate înțelege prea bine
Explică-i totul cu plăcere;
Vine ceasul, ceasul amar,
Din moment ce gura ei nu vă cere nimic mai mult!

NS Kampfruf #89, mai-iunie 1991 (102)

Tovarășul

de Adolf Hitler (14 august 1916)

Când unul dintre noi obosește,
Celălalt îl urmărește.
Dacă unul dintre noi vrea să se îndoiască,
Celălalt râde brusc.

Dacă unul dintre noi ar cădea,
Celălalt reprezintă doi;
Pentru că fiecare luptător are un zeu
Tovarășii de la

Era în desişul de la Artoiswalde

de Adolf Hitler

**Flandra - în Artois, primăvara anului 1916
Bazat pe o poveste adevărată**

Era în desişul pădurii Artois...
adânc în pădure, pe un pământ îmbibat de sânge,
zăcea întins un minunat războinic german
Şi strigătele lui au răsunat în noapte.
Pentru nimic... Nici un ecou nu i-a sunat deşteptarea...
Ar trebui să sângereze până la moarte liber ca într-un joc,
Care moare rănit în singurătate?

Apoi, brusc...
Paşi grei se apropie din dreapta.
Îi aude călcând în picioare pe podeaua pădurii...
Şi o nouă speranţă germinează din sufletul său.
Şi acum din stânga...
şi acum din ambele părţi...

Doi bărbaţi se apropie de patul său de suferinţă
Este vorba despre un german şi un francez.
Şi amândoi se uită unul la celălalt cu o privire feroce
Şi îşi țin ameninţător puştile pregătite.
Războinicul german întreabă:
"Ce faci aici?"
"Am fost impresionat de strigătul de ajutor al celui mai sărac om."
"Este duşmanul tău!"
"Este o persoană care suferă!"

Şi amândoi îşi coborâră puştile fără cuvinte.
Apoi şi-au împletit mâinile
Şi ridicat cu grijă cu muşchii încordaţi
Războinicul rănit, ca şi cum ar fi pe o targă.
Şi au purtat-o împreună prin pădure,
Până când au ajuns la lanţul de posturi germane.
"Acum este gata. Iată pălăria lui loială."

Și francezul se întoarce în pădure.
Dar germanul îl apucă de mână,
Se uită în ochii lui tulburați
Și îi spune cu o seriozitate premonitoare:

"Nu știu ce ne rezervă soarta,
Care domnește nepătruns în stele.
Poate că voi cădea, o victimă a glonțului tău.
Poate că a mea te va întinde în nisip -
Pentru că bătăliile sunt nediscriminatorii,
Dar să fie așa cum este și orice ar veni:
Noi trăim doar orele consacrate,
De când omul s-a regăsit în om...
Și acum adio! Și Dumnezeu să vă călăuzească!"

Eroism tăcut

de Adolf Hitler
Pasewalk, 2 noiembrie 1918

În lumina semănatului se odihnește liniștit
Războinici răniți mortal care ies din bătălii fierbinți
Urmele sângeroase ale distrugerii aduse;
Dar salvat de grindina de fier.

Și tăcuți și serioși, înlănțuiți de datoria lor,
Mâini feminine grijulii, moi și blânde
Războinicii recunoscători, care în cele din urmă
Pariază deja pe viață cu moartea.

În grija lor credincioasă ca sănătoși
Toate inimile și toate rănilile adânci,
Când ochii adesea obosiți par prietenoși.

Da, așa sunt femeile noastre cu adevărat germane.
Îi văd pe cei dragi despărțiți pentru totdeauna
Și își dedică cu agilitate viața suferinței altor oameni.

Cimitirul Forest Honor din Pasarelă

de Adolf Hitler
Pasewalk, 11 noiembrie 1918

O meriți pentru noi,
Că te îngropăm acolo,
Unde stejarii germani îți umbresc mormântul.
Ea, simbolul libertății, puterii și vieții
Fiind cele mai frumoase bijuterii
Dat în jurul mormântului tău.
În pădurea germană, unde trăiește spiritul german,
Crângul liniștit în care te odihnești în pace,
Mii de oameni îl vor onora peste o mie de ani,
Să mergem în adâncurile pădurii,
Să mergem acolo unde sunt mormintele voastre,
Apoi inhibăm pasul,
Pentru că ne vorbiți tuturor,
Așa că trăiești veșnic, deși corpul tău este de mult degradat.

Pe ceas radio

de Adolf Hitler
Flandra, 29 iulie 1917

Noaptea este neagră, vântul suflă încet și ușor
Prin ramuri, în jur domnește un calm profund!
Din depărtare, mașinile scârțâie în ritm.

Tovarășii dorm alături în cort
Și visează la cei dragi de acasă,
Doar eu singur, stând de veghe la dispozitiv
Și ascultă în sala de luptă.

Așa că stau toată noaptea și aștept
Și să simțiți un sentiment profund de fericire a doua zi,
Când echipa de cercetare îmi raportează prin intermediul canalului de raportare,
Se întorsese nevătămat din acțiunea inamică.

"Albastru alb și negru și alb roșu"

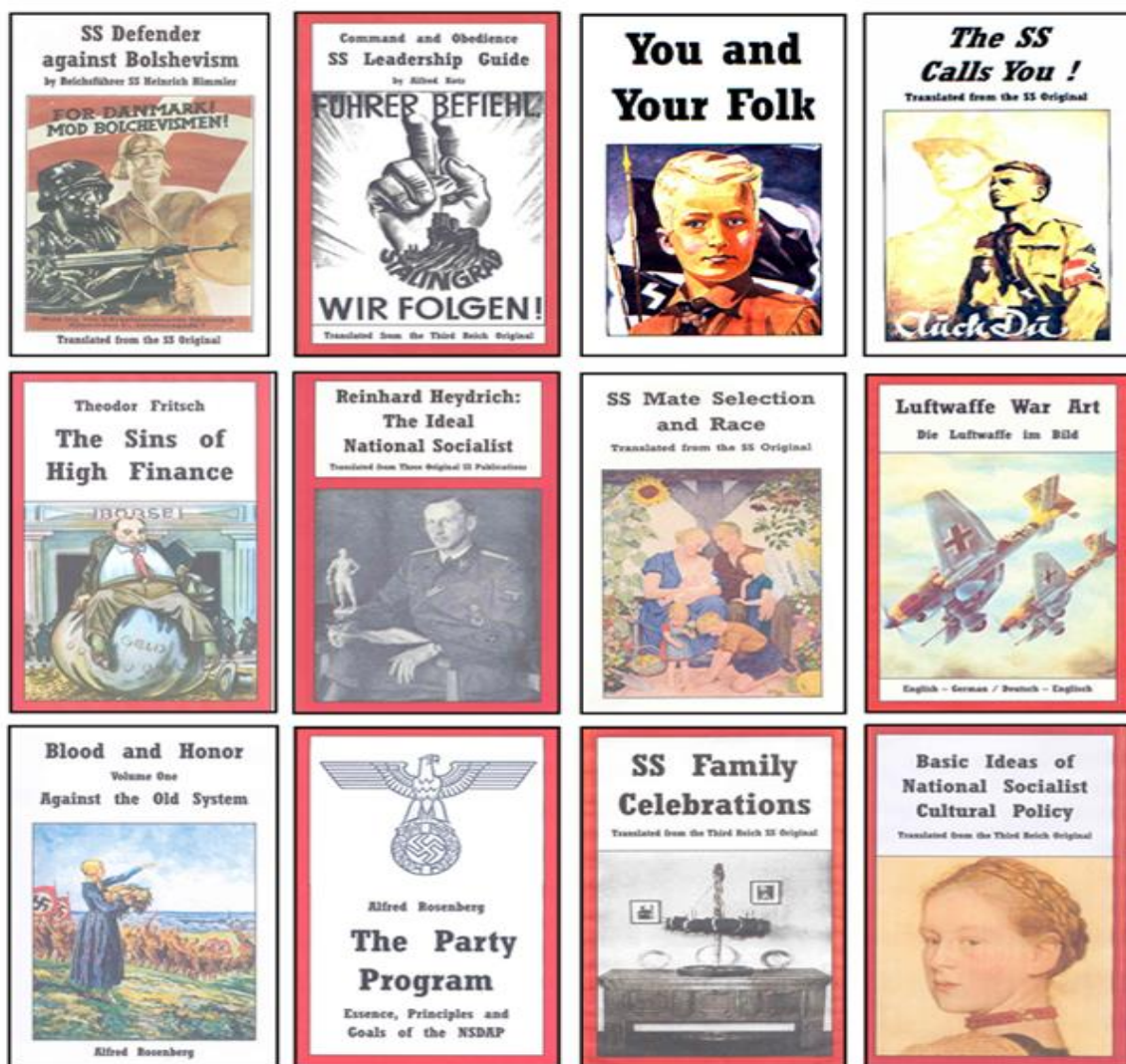
de Adolf Hitler
[Frontul de Vest], 4 august 1917

Înconjurat de armata inamică,
Nenumărate ca nisipurile mării,
Francezul, Ruș' și Britt,
Micii lătrători cu.

Și noi - în luptă fierbinte
Noi veghem asupra drapelului
Credincioși până la moarte
Albastru-alb și negru-alb-roșu

Milioane de persoane sunt revoltate,
Și nu dărâma turnul,
Au târât ajutoare aici,
De la Marea Roșie la Marea Galbenă.

Dar minunat de sfidătoare și puternică,
Ceasul de pe măduva noastră,
Credincioși până la moarte
Albastru-alb și negru-alb-roșu.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**